

PROSINEC

VÁNOČNÍ VDĚČNOST

„V pravdě je důstojné a spravedlivé, abychom Ti Bože vždycky a všude vzdávali díky“.

Velmi dobře známe tato slova z mešní preface. Upozorňují nás na životní postoj, který je spojen s krásou lidské bytosti. Je schopna děkovat a má co nejlépe naplnit tuto možnost. Děti mají děkovat rodičům, manželé sobě navzájem i svým dětem, vděčnost se má projevit i ve vztahu mezi několika generacemi. Vděčnost nemůže být omezena jenom na příbuzné, ale má pronikat nejrůznějšími společenskými vztahy.

Vděčnost je uznávání dobrodiní, slovem nebo skutkem projevené dárci. Závaznost vděčnosti je tím větší, čím vyšší je dárcce a lepší dar. Největšími díky jsme zavázáni Bohu, potom lidem.

Vděčnost k Bohu.

Jemu je člověk zavázán vděčností za vše dobré. Bůh je pramen všeho dobra. „Každý dobrý dar a každé dokonalé obdarování je shůry, sestupuje od Otce světél, u něhož není proměny nebo střídání světla a stínu“ (Jak 1,17). Vědomí naprosté závislosti člověka na Bohu k němu probouzí cit vděčnosti. Ten ještě sílí u věřícího v prozřetelnost Boží, v níž je uzavřena velká starostlivost Boží o člověka. Ve Starém zákoně se zdůrazňuje slabost a smrtelnost člověka vůči Bohu mocnému a věčnému, v Novém zase bohaté obdarování věřícího dobrovolnou milostí Boží a slibem věčné blaženosti. Proto v Novém zákoně je vědomí závislosti na Bohu Dárci daleko hlubší a proměňuje se v postoj vděčnosti dítěte k Otci.

Vděčnost se týká darů pozemských. Rafael připomněl Tobíášovi při návratu „Jakmile vejdeš do svého domu, hned se pokloň Hospodinu, svému Bohu, a poděkuj mu“ (Tob 11,7). V evangeliu je zaznamenán údiv Krista, že z deseti uzdravených malomocných jediný, a to Samaritán, projevil Bohu vděčnost: „Zdali jich nebylo uzdraveno deset? A kde je těch devět? Nenašel se nikdo, jenž by se vrátil a vzdal Bohu chválu, kromě tohoto cizince?“ (Lk 17, 17.18).

Vděčnost za dary duchovní se objevuje hlavně v Novém zákoně, kdy byly bohatě dány věřícím. Sám Pán děkoval za sdělení Božích tajemství apoštolům, když zůstala skryta zákoníkům: „Velebím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi skryl tyto věci před moudrými a chytrými a zjevil jsi je maličkým“ (Mt 11, 25; Lk 10,21). Velmi často vzdává díky Bohu a vybízí k vděčnosti sv. Pavel. Nejen proto, že nic nesluší tvoru víc než pokorné uznání Boží dobroty a všeobecné vlády, ale že sám na sobě Boží dobrotu a lásku Kristovu nejvíce zakusil. Vděčnost k Bohu je jedna z charakteristických ctností apoštola Pavla. Děkuje za sebe: „Díky vzdávám tomu, jenž mi dal sílu, Ježíši Kristu, našemu Pánu, že mne uznal za věrného, a ustanovil ke službě mne, který jsem byl dříve rouhač a pronásledovatel“ (1 Tim 1,12). Poznal, že vykoupení je vylití lásky Boží do lidského rodu, které není možno ani vystihnout, a proto za ně neustále děkuje: „Díky Bohu za jeho nevyslovitelný dar“ (2 Kor 9, 15).

Celé vánoční svátky jsou ve znamení vděčnosti, za nevyslovitelný úžasný dar, který přišel ve vtěleném a narozeném Kristu, Synu Božím. Naše vykoupení má konkrétního a jistého Původce – Vykupitele, který přišel mezi nás a stal se člověkem. Vánoční zvěst je především zvěst o vykoupení: „Dnes se nám narodil Spasitel, Kristus Pán v městě Davidově“ (Lk 2,11).

V malém Jezulátku je už příslib budoucího muže, který svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním zjedná pokoj, odpuštění a otevře nebeskou bránu pro všechny, kteří jej přijmou.

Za tento nesmírný dar chceme o vánočních svátcích především a co nejlépe děkovat. I když vděčnost patří těm, kteří nás potěšili viditelnými dárky, dobrým jídlem a milou přítomností a nespočetnými projevy lásky, není tím zdaleka vyčerpána. Naše vděčnost má mnohem hlubší křesťanský záběr. Je křesťanská a ne pouze pohanská. Patří nejvíce Kristu za jeho první příchod mezi nás a za jeho stálou přítomnost v duchovní rodině, do níž patříme. Tam se slaví nejkrásnější díkůvzdání – eucharistie ve mši svaté. V ní je tajemným způsobem zpřítomněna nejen Kristova Nejsvětější oběť a vzkříšení, ale i ***celý jeho život včetně událostí spojených s jeho narozením.***

„Eucharistie je obětí díky Otci, požehnáním, kterým církev vyjadřuje svou vděčnost Bohu za všechna jeho dobrodíní, za všechno, co vykonal skrze stvoření, vykoupení a posvěcení. Eucharistie znamená především díkůvzdání“ (KKC 1360).

Jeden kněz slyšel od svého bratra konstatování: „Ty máš vánoce každý den“. Měl pravdu. Totéž Dítě vidíme každodenně očima víry a máme účast na radosti z jeho narození při slavení eucharistie. Svato papež Lev Veliký píše: „Slova evangelíí a proroků nám tak pomáhají a rozněčují nás, že se nám zdá, jako bychom narození Ježíše Krista neuctívali jako něco minulého, nýbrž jako bychom je viděli na vlastní oči přítomné.“ (Opera s. Leonin M. Sermo 9. in Nativ. Dei.) Tomuto milostiplnému narození Páně můžeme být skutečně každý den přítomni duchovním způsobem, když máme účast na mši sv. Sestra Hildegarda, abatyše řádu sv. Benedikta, píše: „Když se při mši svaté chléb a víno proměnily v Tělo a Krev Páně a já jsem hleděla na oltář, objevila se mi také znamení vtělení i narození Páně jako v nějakém zrcadle, právě tak, jak se vše stalo se Synem Božím, když byl na světě.“ (Revel. Lib. 2. visio 6)

Vše, co se stalo v noci narození Páně, se děje denně při všech mších svatých, když se jednorozený Syn Boží opět stává člověkem v rukou kněží. Slovy proměňování však není stvořen nový Kristus, ani se neznásobí jeho osoba, ale tentýž jediný Kristus je nejen duchovním, ale i tělesným způsobem při každé mši sv. skutečně zpřítomněn na oltáři. Ve svatých způsobách pak zůstává tak dlouho, dokud trvají.

Toto duchovní narození Páně nám církev staví před oči také liturgickým chvalozpěvem ***Sláva na výsostech Bohu***, který podle evangelia zapěli andělé právě v tu noc, kdy se Kristus Pán narodil. Spolu s nimi se máme v duchu vrhat na své tváře u jeslí, v nichž odpočívá novorozené Děťátko; máme se v nejhlubší pokoře klanět jeho nejvyššímu Božství a z celého srdce děkovat za tak nekonečný projev dobroty a milosrdenství.

P.L.

Oznámení

Betlémské světlo:

Na 4. neděli adventní přinesou do kostela sv. Jana Nep. skauti betlémské světlo. Uvedení tohoto světla bude na závěr bohoslužeb a potom bude pro ně připraven program ve farním sále.

Vigilie a mše o vánocích

- V pátek 24.12. na Štědrý den odpoledne v 16.00 hod. bude v kostele sv. Jana Nep. slavena Vigilie Slavnosti Narození Páně.
- Půlnoční mše sv. bude také v kostele sv. Jana Nepomuckého.
- Na Boží hod vánoční v sobotu 25. prosince a na Slavnost Panny Marie Matky Boží v sobotu 1. ledna bude pořad bohoslužeb jako v neděli.
- Děkovná a prosebná bohoslužba na závěr kalendářního roku bude pouze v kostele Nejsvětější Trojice v pátek 31. prosince v 17.30 hod.
- Všechny ostatní bohoslužby se konají beze změny.

Duchovní obnova

Farní duchovní obnova se uskuteční v sobotu 4. prosince v kostele sv. Jana Nep. s obvyklým programem. V 15.00 hod. bude první promluva v zimní kapli sv. Václava, potom bude příležitost k adoraci a ke sv. zpovědi a na závěr slavení eucharistie s druhou promluvou.

Mikulášská besídka

Mikulášská besídka bude v neděli 5. prosince od 16.00 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep. Kromě rodičů a prarodičů s dětmi jsou jako vždy zváni všichni farníci a přátelé.

Liturgický kalendář

PROSINEC 2010

1.	středa	Sv. Edmunda Kampiána, kněze a mučedníka
3.	pátek	Památka sv. Františka Xaverského, kněze
4.	sobota	Sv. Jana Damašského, kněze a učitel církve
5.	NEDĚLE	2. NEDĚLE ADVENTNÍ
6.	pondělí	Sv. Mikuláše, biskupa
7.	úterý	Památka sv. Ambrože, biskupa a učitele církve
8.	středa	Slavnost PANNY MARIE, POČATÉ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU
9.	čtvrtek	Sv. Jana Didaka Cuauhtlatoatzina
11.	sobota	Sv. Damasa I., papeže
12.	NEDĚLE	3. NEDĚLE ADVENTNÍ
13.	pondělí	Památka sv. Lucie, panny a mučednice
14.	úterý	Památka sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve
19.	NEDĚLE	4. NEDĚLE ADVENTNÍ
24.	pátek	ŠTĚDRÝ DEN

DOBA VÁNOČNÍ

25.	sobota	Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ – zasvěcený svátek
26.	NEDĚLE	Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa
27.	pondělí	Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty
28.	úterý	Svátek sv. Mladátek, mučedníků
29.	středa	Sv. Tomáše Becketa, biskupa a mučedníka
31.	pátek	Sv. Silvestra I. papeže
		Poděkování za uplynulý rok a prosba do nového roku

Úmysly Apoštolátu modlitby na prosinec

1. **Abychom na základě vlastní zkušenosti s utrpením lépe chápali neklid a bolest, jež jsou údělem mnoha osamělých, nemocných nebo starých lidí, a velkoryse jim pomáhali.**
2. **Aby národy světa otvíraly dveře Kristu a jeho evangeliu pokoje, bratrství a spravedlnosti.**
3. **Aby světlo adventu a vánoc proniklo do srdcí všech lidí a přiblížilo Boží slovo i těm, kteří s obtížemi hledají smysl života.**

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané 12. listopadu 2010

Přítomni: P. Lohelius, Stanislav Dobeš, Vít Bobysud, Václav Dráb, Václav Funda, Stanislav Hojek, Elena Horáková, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
2. Záležitosti kostela Nejsvětější Trojice
3. Farní život a všeobecná rozprava

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Osvětlení sousoší Madony s Dítětem

Václav Funda a Ondřej Vaněček seznámili přítomné, že speciální reflektor osvětlující sousoší Madony s Dítětem vyčistili a nastavili.

Odprýskávání malby nad oltářem

Václav Funda informoval, že malba odprýskávající ze stropu nad obětním stolem byla opravena.

Poničený plot

Stav pletiva v plotové výplni poničeného vandalským útokem a možnosti jeho opravy posoudí dodavatelská firma.

2. Záležitosti kostela Nejsvětější Trojice

U plynového kotle budou vyčištěny trysky. Bude také potřeba nahradit stávající externí kouřovod z pozinkového plechu, který viditelně dosluhuje

3. Farní život a všeobecná rozprava

Adventní rekolekci pro farníky v sobotu 4. prosince povede duchovní správce řepské farnosti P. Daniel Peter Janáček O.Praem.

Oprava chybného údaje z minulého zápisu: Povzbuzující zpráva o počtu dětí přihlášených k výuce náboženství spočívala v tom, že letos bude těchto žáků o pět víc než loni.

Příští schůze výboru SPKK se bude konat druhý prosincový pátek 10. dne toho měsíce na obvyklém místě.

Zapsal Ondřej Vaněček

Sv. Štěpán, prvomučedník – svátek 26. prosince

Všichni jistě dobře známe tohoto světce a jeho svátek považujeme samozřejmě za součást vánočních svátků a jako den, kdy se choďovalo koledovat. Není to náhoda. Do dnů po vánocích byly dány svátky těch, kteří byli Ježíšovi na jeho pozemské pouti nejbližší a těch, kteří jako první osvědčili svou víru mučednictvím. Po svátku sv. Štěpána následuje svátek sv. Jana Evangelisty, miláčka Páně, a po něm den sv. Mládětek, nevině zabitých dětí betlémských. Kdysi byl do tohoto okruhu zahrnut i svátek sv. Petra a Pavla. Letos den 26. prosince připadá na neděli, svátek sv. Štěpána ustupuje Svátku sv. Rodiny – je vhodné si sv. Štěpána připomenout těmito několika řádky.

Vše, co o sv. Štěpánovi víme, je napsáno ve Skutcích apoštolů. Připomeňme si, co sv. Lukáš píše o tomto světci, kterému věnuje celé dvě kapitoly – 6. a 7. kapitolu Skutků. Když se křesťanská obec v Jeruzalémě rozrostla, zvolila sedm mužů ke službě u stolu, tzn. sociální, charitativní službě. Apoštolové vzali na sebe jako svůj hlavní úkol modlitbu a kázání Božího slova. První z těchto sedmi je jmenován Štěpán jako muž plný víry a Ducha svatého. Pověření k této službě bylo provedeno vkládáním rukou. Ve Starém zákoně toto gesto znamenalo především předání důležitého pověření.

O původu sv. Štěpána nevíme nic. Jeho jméno je řecké, proto se domníváme, že patřil mezi Židy řeckého jazyka, tzv. „helénisty“ a patřil mezi první, kteří se stali křesťany. Sv. Lukáš píše, že činil mezi lidem veliké divy a znamení.

Sv. Otec Benedikt XVI ve své katechezi z r. 2007 (mezi jiným) říká: „Nejdůležitější věcí, které je třeba si všimnout, je to, že Štěpán kromě charitativní služby plní také úkol evangelizace mezi svými krajany, tak zvanými „helénisty“. Lukáš totiž zdůrazňuje skutečnost, že „Štěpán, plný milosti a síly“ (Sk 6,8) prezentoval v Ježíšově jménu novou interpretaci Mojžíše i samotného Božího Zákona, vykládá Starý Zákon ve světle zvěsti o Ježíšově smrti a vzkříšení.“

Proti Štěpánovi se postavili Židé ze dvou synagog, ale nebyli schopni čelit Duchu moudrosti, jehož mocí Štěpán mluvil. Obžalovali ho tedy u velerady pomocí dvou falešných svědků. Před veleradou pronesl Štěpán vynikající řeč (Sk. kap. 7), nejdelší, která je ve Skutcích uvedena. Členové velerady v duchu zuřili a Štěpán řekl: „Hle, vidím nebesa otevřená a Syna člověka stojícího po pravici Boží“. Pak ho odvedli za město a ukamenovali. Štěpán se modlil: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha!“, pak klesl na kolena a zvolal: „Pane, odpust jim tento hřích!“ a zemřel. Svědkové, kteří podle židovského zákona museli hodit na odsouzenec kameny jako první, dali své pláště hlídat mládenci jménem Saul (Šavel). Zbožní mužové pak Štěpánovo tělo pochovali.

A opět k tomu Sv. Otec říká: „Ti, kteří kamenovali Štěpána, „složili svrchní šat u nohou mladíka, zvaného Šavel“ (Sk 7,58), toho, který se z pronásledovatele stal významným apoštolem Evangelia. To znamená, že mladý Šavel musel slyšet Štěpánovo kázání, a proto znal jeho hlavní body. A svatý Pavel byl pravděpodobně mezi těmi, když slyšeli toto kázání a byli jím dotčeni, „velmi se rozduřili a skřípali zuby proti němu“ (Sk 7,54). V tomto momentu můžeme spatřit divy božské Prozřetelnosti. Šavel, zavilý nepřítel Štěpánovy vize, po setkání se vzkříšeným Kristem cestou do Damašku, přebírá kristologický výklad Starého Zákona podaný Prvomučedníkem, prohlubuje ho a doplňuje, a stává se „Apoštolem národů“. Učí, že Zákon je naplněn Kristovým křížem. A víra v Krista, společenství v lásce Kristově je opravdovým naplněním celého Zákona.

Ihned potom začalo kruté pronásledování jeruzalémské církve. Mnoho křesťanů – kromě Apoštolů – se rozprchlo po Judsku a Samařsku.

V roce 415 měl kněz Lucianus sen, v němž ho stařec v liturgickém rouchu vyzýval, aby našel ostatky sv. Štěpána a ukázal mu místo hrobu severně od Jeruzaléma. Ostatky byly přeneseny do kostela na Sioně v Jeruzalémě. Tam se pak stávaly mnohé zázraky. Když v r. 460 dala císařovna Eudoxie postavit východně od Jeruzaléma za Damašskou branou baziliku zasvěcenou sv. Štěpánu, byly ostatky uloženy tam. Během křížáckých válek byla jejich část odvezena na různá místa v Evropě. Tato bazilika časem zanikla. Její zbytky byly odkryty kolem r. 1900 a dnes na jejím místě stojí kostel, který postavili dominikáni.

O čem o Vánocích rozmlouvají...

Při procházce zasněženým večerním městem, když se setmí a kolem poletují sněhové vločky, čerstvě napadlý sníh praská pod nohama a ve světle pouličních lamp se třpytí jako drahé kamení, za okny v teple voní cukroví, svítí vánoční stromky, vše utichlo a město přikrývá peřina těžkých šedých oblaků - napadlo Vás někdy, že v tom tichu si povídají lucerny a pouliční lampy? O čem o Vánocích asi rozmlouvají? O vážných věcech! Třeba o světlech do temnot.

Zatímco dny se stále zkracují a noc se zdá být na vítězném tažení, přichází ve chvíli, kdy je tmy nejvíce, Světlo. Ale nepřichází hned v plné síle, nýbrž po troškách. Kdyby přišlo najednou, mohlo by oslepit oči již přivyklé temnotám. Nejprve se podobá plamínku, až se zdá, že ho snadno zhasne i lehký větřík. Ale nezhasne. A pak je tu ještě Lucifer, Světloňoš. Má také světlo – ale takové, které svou září způsobí, že už není nic jiného vidět. Světlo Kristovo je jiné: Vypadá slabě, bezmocně, ale přesto hoří a nezhasne. Svítí jako jediná malinká svíčka ve tmě a jak si na něj oči postupně přivykají, vidí čím dál víc věcí i lidí, víc barev a jejich odstínů a zajímavé je, že se před tím světlem nic neskryje. Není zákoutí, které by neprosvětlilo. Tedy pravý opak toho jiného světla. „Nevyslovujte proto soudy předčasně, dokud Pán nepřijde. On vynese na světlo to, co je skryto ve tmě, a zjeví záměry srdcí; tehdy se člověku dostane chvály od Boha.“ (1.Kor.4,5).

Rovněž pozoruhodný je účinek obou světel na oči – pochopitelně se myslí zrak srdce, dostáváme se málem do mystiky. Zaslepení světlem Luciferovým znamená sice vidět, ale možná poněkud černobíle, zjednodušeně, leccos přehlížet či odsoudit všechno, co se v tom světle nejeví v žádoucí barvě. Také je zajímavé a možná to někdo již na sobě zpozoroval, že dobu zaslepenosti si jde naplno jako bloudění a omyl uvědomit leckdy až s určitým zpožděním, zpravidla až se vedle onoho domněle jediného a správného světla, které o sobě tvrdí, že je pravda, a také za ni chce být považováno, objeví ještě i jiné světlo, které nic netvrdí, nýbrž pravdou prostě je. Toto jiné světlo nezná jen černou a bílou, zná nekonečno barev. Je ohněm, který sice dokáže spálit všechno špatné, ale jinak nespaluje. Naopak, dává život a hřeje. Světlo Kristovo vypadá bezmocně, je však mocnější než samotné slunce. Stojí přece psáno: „Noci tam již nebude a nebudou potřebovat světlo lampy ani světlo slunce, neboť Pán Bůh bude jejich světlem a budou s ním kralovat na věky věků.“ (Zj 22,5)

Ale protože budou brzy Vánoce, hodilo by se říci nějaký příběh, zaručeně pravdivý! Jednou při večerní adoraci během parného léta prosvěcovalo slunce okny jednoho kostela tak, že dopadalo i na věčné světlo, které tam viselo v takové větší mosazné síťce po pravé straně oltáře. Jak sluneční paprsky síťku osvěcovaly, musel si každý hned pomyslet: „Jak je ta ozdoba ale nevzhledná, zašlá a zaprášená! A nezapomněl náhodou kostelník vyměnit svíčku, vždyť to vypadá, jako by věčné světlo zhaslo...“ Za pár minut se slunce schovalo za okolní domy a v kostele zbylo jen šedé přitnutí. A náhle tatáž mosazná síťka vypadala jako velké lidské srdce, ve kterém jasně hoří červený plamínek. Po zašlé nebo zaprášené mosazi ani stopy, naopak lesk kovu tím světlem zevnitř ještě vynikl. Asi tak je možné, že se i rozjásané světlo slunce svou krásou a svým zlatem nevyrovná věčnému světlu Kristovu.

„O tom že si povídají lucerny?“ – Ale jak pak to, můj drahý a ctěný čtenáři, žes jim ještě nikdy nenaslouchal?

jlm

Cestování našich farnic do exotických zemí - část 2.

Co se týče suchozemských želv, tak s těmi jsme se viděli právě na ostrově Isabela. Sice to nebylo ve volné přírodě (žijí totiž v místech, kam turisté nesmějí), za to jich bylo plno. V „želváriu“ se o želvy starají od vajíček do zhruba pěti let, kdy je vrací zpět do přírody. Ale nemají tu jen dorostence. Chovají zde i větší kusy, které zabavili místním lidem, kteří se o ně špatně starali nebo které zachránili z tekoucí lávy. Cestou k želváriu jsme viděli ty plameňáky, co nebyli v laguně na Floreaně. Také jedovaté jabloně, menší typy mořských leguánů, kachničky a vzrostlé opuncie.

Nějakou dobu jsme strávili u žraloků, kteří nerušeně odpočívali v malé zátoce u lávového pole. Zde slunce žhnulo a úlomky lávy byly ostré jako střepy. Laguna byla lemovaná zelenými mangrovy a ve vodě si

plavala želva. Na lávových kamenech chlazenými studenou vodou odpočívali tučňáci a nedaleko nich se leguán chystal potopit.

Klid a pohoda. A nás čekala nejdelší plavba k předposlednímu ostrovu. S lodí to pořádně houpalo, až jsme si říkali, že se co nevidět převrátí. Naštěstí se tak nestalo a v brzkých ranních hodinách jsme již kotvili v přístavu ostrova Santa Cruz. Zde jsme byli krátce. Jen jsme se podívali na další želvy, které byly opravdu obrovské, mohly být staré i přes sto let. Také tu měli jednoho želvího samce, který je poslední svého druhu, jmenuje se příznačně Solitario Jorge (Osamělý George), a suchozemského leguána. A pak už jsme nasedli do místních taxíků, které nás odvezly k vodnímu taxi. Poslední plavba na malý ostrov Baltra a sbohem divuplné ostrovy.

V Quito jsme byli krátce po poledni, takže zbylo ještě dost času na etnické muzeum, kde uchovávají památky na zvyky a obyčeje ekvádorských indiánů. Celý den jsme zakončili společnou večeří v jedné místní restauraci.

Ráno bylo krásné a čekal nás výlet do Otavala na trhy. Mají je rozdělené na zvířecí, zeleninové a pončo trhy. Nejdříve jsme se na chvíli stavili u zvířátek: morčata, králíci, štěňátka, všichni pohromadě v jednom malém výběhu. Slepice namačkané v malých klíčkách. Nejlépe na tom byla telátka a prasátka. Byla sice přivázaná, ale nemusela se mačkat. Stejně jsme raději popojeli dál k zelenině a ovoci. To byla moc zajímavá podívaná – tolik druhů neznámého i známého ovoce, pěkně urostlá zelenina a všude hezky odění indiáni. Pak jsme spěchali na kondory do nedalekého „kondorária“, kde jsme viděli nejen tohoto nevzhledného ptáka, symbol And, ale i jiné dravce jako sokoly, poštolky, orla bělohlavého a vzácnou harpyji. Holandský zakladatel této stanice nám představil některé druhy a ukázal, jak létají a plachtí. Scenérie impozantních hor a majestátních dravců byla vskutku úchvatná. Nicméně každá zábava jednou skončí a my se vrátili do Otavala a kochali se hebounkými a umně vytkávanými ponči, šály, šálami, rukavicemi a mnohým dalším. Při zpáteční cestě jsme se ještě stavili u kráteru Cuicocha, který je naplněn dešťovou vodou a vypadá i za padajícího soumraku kouzelně.

Na večer pro nás průvodkyně Martina připravila ochutnávku místního pro nás mnohdy neznámého ovoce.

Ráno jsme se naposledy rozhlédli po nejvýše položeném hlavním městě nad mořem a po hodinovém zpoždění odletěli do Bonairu, kde jsme nabrali další hodinové zpoždění, čímž nám v Amsterdamu uletělo letadlo do Prahy a tak jsme museli domů přes Strassbourg. Ale všechno s pomocí Boží dobře dopadlo, takže sláva, nazdar výletu, nezmokli jsme (moc) a už jsme tu!

T. & A. Fundovy

Jsme moc rádi, že naše odvážné farnice jsou už zase „tu“ a děkujeme jim za zprávu z dalekých krajů.

OKÉNKO HUMORU

Troška kostelního humoru – nejlepší vtíp měsíce

Tatínek chce dát synáčkovi výchovný výprask. Synáček mu namítá: „Ale tati, vždyť jsem chrám Ducha svatého!“ On však duchapřítomně poznamená: „Neboj se, vezmu to přes sákristii.“

Vtíp týdne:

Žena volá svojí mamince:

"Mami, zase se se mnou hádal, už to nevydržím, přijdu bydlet k tobě!"

Matka odpovídá:

"Ne, miláčku, on musí zaplatit za svoje chyby! Já přijdu bydlet k vám!!"

OKÉNKO VÍRY

307. Kdo je udělovatelem svátosti pokání?

Kristus svěřil službu smíření svým apoštolům, jejich nástupcům biskupům a kněžím, spolupracovníkům biskupů. Biskupové a kněží se tedy stávají nástroji Božího milosrdenství a spravedlnosti. Vykonávají moc odpouštět hříchy ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.

308. Komu je vyhrazeno rozhřešení některých hříchů?

Rozhřešení některých zvláště těžkých hříchů (postižených exkomunikací) je vyhrazeno Svatému stolci nebo místnímu biskupovi nebo knězi, který k tomu dostal pověření. Každý kněz může udělit rozhřešení od jakéhokoli hříchu nebo exkomunikace tomu, kdo je v nebezpečí smrti.

309. Je zpovědník vázán tajemstvím?

Kvůli choullostivosti a velikosti této služby a kvůli patřičné úctě k osobám je každý zpovědník bez výjimky pod velmi přísnými tresty zavázán zachovávat svátostné zpovědní tajemství, to je naproste tajemství ohledně hříchů, o nichž se dověděl při zpovědi.

310. Jaké jsou účinky svátosti pokání?

Účinky svátosti pokání jsou: smíření s Bohem, a tedy odpuštění hříchů; smíření s církví; znovunabytí stavu milosti, jestliže byl ztracen; prominutí věčného trestu, který si člověk zasloužil smrtelnými hříchy, a alespoň částečné prominutí časných trestů, jež jsou následky hříchu; pokoj, klid svědomí a duchovní útěcha; vzrůst duchovní síly pro křesťanský boj.

311. Může se svátost pokání v některých případech slavit všeobecným vyznáním a společným rozhřešením?

V případech závažné nutnosti (například v bezprostředním nebezpečí smrti) se lze uchýlit ke společnému slavení smíření s všeobecným vyznáním a společným rozhřešením. Je třeba zachovat při tom církevní předpisy a věřící musí mít předsevzetí, že v patřičné lhůtě vyznají své těžké hříchy v osobní zpovědi.

312. Co jsou odpustky?

Odpustky jsou prominutí časných trestů před Bohem za hříchy, jejichž vina již byla odpuštěna. Věřící je pro sebe nebo pro zemřelé získává za určitých podmínek s pomocí církve, která jako služebnice vykoupení rozděljuje poklad zásluh Krista a svatých.

S vděčností vzpomínáme 60. narozenin P. Jana Dlouhého, košířského rodáka, nyní faráře v Mníšku pod Brdy. Přejeme mu hodně síly a radosti ve vykonávání náročných kněžských služeb a vyprošujeme mu Boží pomoc a ochranu do dalších let.

Košířští farníci

Radostné a milostiplné prožití svátků příchodu Syna Božího na tento svět přeje všem lidem dobré vůle (věříme, že to jsou především všichni naši farníci) redakce KFL.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné